

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Praelectionum Theologicarvm
Tomus ...**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Quæstio I. De ratione formali ut Quo, & quod totius Eucharistici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82982)

DISPUTATIO VI.

De toto Eucharistico, ejusdem agere & pati Desitione.

Post considerationem partium, & eorum quæ essentialiter importat Eucharistia, superest agendum de Toto Eucharistico in triplici ferme materia, scilicet de ipso toto, de agere & pati ejusdem, denique de ejus desitione.

QUÆSTIO I.

De ratione formali ut Quo, & quod totius Eucharistici?

Sicut compositum in ratione Compositi, constituitur duplici ratione formali ut Quo. Quæ est unio, & ratione formali ut Quod, quod est illud ipsum totum, ratione nostra resultans; sic etiam in præsentia, distingui debet ratio formalis ut Quo, proximè constituens totum Eucharisticum, & ratio formalis ut Quod, quod est totum illud, ex partibus & unione resultans. Sit

DIFFICULTAS I.

Quid per alios ratio ut Quo totius Eucharistici?

SEligimus nonnisi principales sententias, nam plures apud alios refutari videbis.

PRÆMITTO Primò. *Duplicem hinc posse concipi præsentiam Christi.* Primò naturalem secundum quam, contentum sub speciebus, præsens est huic determinato spatio in quo sunt species. Secundò potest concipi Præsentia Christi, secundum quam præsens est corpus Christi, ipsis speciebus. Esse autem has distinctas præsentias.

RATIO est: Quia potest una deperdi & variari, invariata manente altera. Quia si cum pyxide circumferatur hostia, aliam successivè, & aliam præsentiam acquireret naturalem, & tamen sacramentalis indistantia à speciebus, semper erit eadem.

PRÆMITTO secundò. *Præsentiam Christi in*

Eucharistia, non esse præsentiam rigorosam Aristotelicam.

RATIO. Quia Præsentia Aristotelicè sumpta, includit superficiem ambitientem immobilem, jam autem illæ species, non majorem habent rationem ambiendi, quam habeat v. g. domicilium, dum ambitivum est vini.

PRÆMITTO tertio. *Præsentiam naturalem Christi, non esse distinctam modaliter vel realiter à corpore Christi præsentis.* Est præmissum Sancti Thomæ prima parte q. 102. ar. 3. *Mobile secundum locum, solum est ad aliquid extrinsecum, & secundo contra Gentes cap. 13, denominatur enim aliquid, ab eo quod est extra ipsum, sicut à loco dicitur esse alicubi, & à tempore aliquando.* Idemque habet 12. Metaph. Lectione 7. *Quod movetur, inquit, secundum loci mutationem; habet quidem se aliter secundum locum, qui est extrinsecus locato, sed non secundum substantiam, vel secundum aliquam intrinsecam dispositionem substantiæ.*

RATIO autem præmissi est. Quia etiam præsentia naturalis ut dictum in Physicis, nec modaliter nec realiter est superaddita.

PRÆMITTO quartò. *In quo convenient & differant Præsentia naturalis & Sacramentalis.* Primo conveniunt in hoc, quod utraque debeat explicari per Entitatem indistantem, & si explicetur per indistantiam à speciebus, erit Præsentia Sacramentalis; si explicetur per indistantiam specierum & corporis contenti à loco, erit præsentia naturalis. Secundò; Quod utraque possit terminare actionem adductivam & motum. Tertio conveniunt in hoc quod utraque sit principium relationum realium, distantiae vel propinquitatis. Differunt autem in hoc. Quia præsentia naturalis excludit ab eodem loco aliud corpus. Præsentia autem naturalis & Sacramentalis compatiuntur se in eodem loco. Secundò differunt in hoc, quod præsentia naturali corporeorum, competat extensio, & in ordine ad se, & in ordine ad locum: non competit autem corpori Christi Sacramentaliter existenti, nisi sola extensio, in ordine ad se. Tertio quia naturalis Præsentia per se, spectat ad prædicamentum ubi, Sacramentalis autem, nonnisi reductivè.

PRÆ-

PRÆMITTO quintò. *Quæstio connexio inter præsentiam naturalem & Sacramentalem Christi.*
Circa quod

ASSERO primò. *De possibili loquendo, nullam habet connexionem præsentia Christi Sacramentalis, cum præsentia naturali.*

RATIO quia non implicat contradictionem, ut solum sub speciebus Sacramentalibus ponatur corpus Christi, & nullibi alibi habeat præsentiam, ut si ponatur in vacuo interminato. Et sicut posito decreto de Unione hypostatica, non erat necesse illam decerni, nonnisi cum tali modo existendi, ut defacto decreta est, nec erat necesse indispensabiliter, ut decerneretur corpus illius extensum; etiam in ordine ad locum, ita poterat decerni præsentia Sacramentalis, non decreta præsentia naturali.

ASSERO secundò. *Attendendo, ad verba formæ præcisè, ut sonant, non est indispensabiliter & necessariò alligata præsentia Christi Sacramentalis, ad præsentiam ejusdem naturalem.*

RATIO. Quia si foret alligata, foret alligata ex eo, quod verba Formæ. Hoc est corpus meum, illo casu veri ficari non possent, sed non posita ullibi præsentia Christi naturali, adhuc verba formæ verificari possent. Quod ipsum probatur; nulla enim est ostensibilis particula, quæ tunc non verificetur. Deinde ponamus nullibi existere præsentiam Christi naturalem, ponamus rursus, quando adhuc cum Naturali præsentia, existeret Christus confectam fuisse Eucharistiam & tamen auferri præsentiam Christi naturalem, eo casu si denuo vellet aliquis consecrare Eucharistiam, posset pronomen meum proferre in Persona Christi, existentis in præconfecta Eucharistia.

DICES Primò cum DiCast, disp. 5. n. 269. eo casu supposita hac institutione, sequeretur utrumque nempe & existere tunc Christum Sacramentaliter, & non existere; existere quidem, quia corpus Christi sub accidentibus potest conservari, quamdiu illa potuissent conservare substantiam panis, non existeret autem Sacramentaliter, quia corpus in Sacramento debet esse conforme substantialiter, sibi extra Sacramentum existenti, idque significant verba formæ.

RESPONDETUR. Negando id significari verbis Formæ. Deinde licet corpus Christi in Sacramento debeat esse conforme sibi extra Sacramentum existenti, pro tempore institutionis, quis enim formam institueret, non tamen pro tempore sequenti institutionem.

DICES Secundò cum eodem. Christus non ponitur de novo in Eucharistia.

RESPONDETUR. Per nos reproducitur ipsa substantia Christi.

DICES Tertiò. Non est ratio respectu cuius verificetur illud meum.

RESPONDETUR. Respectu Christi pro tunc

existentis, dum illud Sacramentum instituitur.

ASSERO tertio. *Nesciri an beneplacitum Dei debeat intelligi tale; quo enuniet posito casu non existeret naturaliter Christus, vellem adhuc confici Sacramentum Eucharistia.*

RATIO asserti. Quia id nec Ratio nec auctoritas evincit.

ASSERO quartò. *Quod ad verificationem Formæ, non sufficeret præcisè existentia naturalis solius animæ Christi.*

RATIO. Quia si existeret sola anima, non esset Christus, sed pars Christi, seu Forma Christi.

ASSERO quintò. *Consequenter adhuc tunc deberet recurri nonnisi ad existentiam, quam habuit Christus, dum instituebat hoc Sacramentum.*

RATIO. Quia ad illam existentiam recurripisset, quantumvis nec anima Christi existeret.

DICES Primò cum Lugone. Adhuc illud corpus posset dici ab anima illa, esse suum; quia quamvis non possent verba illa verificari de quocunque corpore, alias vi verborum posset poni, nonnisi infantile corpus Christi, verificaretur tamen de corpore, cui in separatione, unita fuit anima.

RESPONDETUR. Etiam illud corpus non posset dicere anima, suum, nisi relatè ad tempus, nondum factæ separationis.

DICES Secundò. Ad hoc ut dicatur aliquid fieri nomine Christi, sufficit quod existat anima, tanquam principalior pars, unde etiam dicimus Sanctus Petrus esse in Cælo, quamvis in cælo sit nonnisi anima Petri.

RESPONDETUR. Propriè loquendo non deberet dici, Sanctum Petrum esse in cælo, sed animam Sancti Petri, licet usus oppositum obtinuerit, ex objecto autem ipso non sanctus Petrus est in cælo, sed anima sancti Petri. Quia verò in Sacramento non tantum attendendum est ad usum communem loquendi, sed ut ex objecto ita se res habeat, ut ille modus loquendi sonat: unde reditus, dicuntur esse panis datus v.g. Rege, & tamen reditus, non sunt materia consecrationis, quia non sunt phylicè Panis. Et quia ex objecto, anima Christi non est totus Christus, ideo anima illa existente sola, non posset dici præcisè in Persona Christi, hoc est corpus meum. Deinde totum fundamentum ratione cuius sanctus Petrus dicitur esse in cælo, quia illa anima incipit habere rationem suppositi, ut dictum in materia de subsistentia; nihilominus illi animæ non possunt tribui omnes denominationes, quæ tribuuntur toti composito ex partibus. Hinc non potest dicere anima illa, ego sum compositum, ego sum habens corpus. Quod ipsum probatur. Quia ly Meum, est quid possessivum, aut illi æquivalens, possessivum autem semper importat rationem habentem.

habentis, aut quid æquivalens. Quia autem anima eo casu, non haberet rationem possidentis corpus, ideo nec posset verificari locutio, hoc est corpus meum, nisi relatè ad instans institutionis. Et certè ly Meum, in casu dicto aliud pro instanti institutionis; nam ly meum in hoc casu significaret corpus habitum ante separationem, quomodo non significabat pro tempore institutionis.

D. CES Tertiò. In oppositum esse sanctum Thomam & reliquos Doctores censentes, quod si in triduo mortis consecrata fuisset hostia, tenuisset consecratio, & tamen tunc non verificatum fuisset ly Meum, nisi de anima, imò docetur quod si corpus Christi incineres redactum fuisset, tenuisset consecratio; Quia ly corpus non supponit pro forma cinerum, nec de illa verificatur, sed de vero corpore.

RESPONDETUR. Hanc ipsam objectionem militare pro nobis quòd scilicet in consecratione non debeat simpliciter attendi ad habitudinem corporis Christi in tempore consecrationis, sed ad habitudinem in tempore institutionis. *His præmissis*

DICENDUM est. *Præsentiam Christi & specierum intimam, non esse rationem ut quo totius Eucharistici.*

PROBATUR Primò à Pari. Quia præsentia intima cordis & animæ, non est ratio formalis ut Quo, constituendi totum, quod est v. g. Homo. Ergò neque intima præsentia specierum, & corporis Christi, est ratio formalis ut Quo, totius Eucharistici.

PROBATUR Secundò. Non implicat contradictionem, ut intime se sistat corpus Christi speciebus, habeaturque simultanea indistantia, & tamen necdum sit totum Eucharisticum. Ergò illæ præsentia, non sunt ratio ut Quo totius Eucharistici.

PROBATUR Tertiò. Quia duæ illæ præsentia non plus dicunt, quàm solam locabilitatem utriusque indistantem; sed hoc non est Eucharistia; quia aliàs si per miraculum penetraret se corpus Christi cum speciebus, hoc ipso poneretur Eucharistia, quod non potest dici; aliàs penetratio Christi cum januis clausis, foret Eucharistia. Respiciunt hæc argumenta principium, quod alia sit Categoria præsentia, & alia Categoria totius ut Quo constitutivi.

Per hoc tamen non nego. Quod illæ duæ præsentia, sint conditio sine qua non, totius Eucharistici. Ratio. Quia etiam præsentia animæ & corporis intima, est conditio sine qua non, totius, quod est homo. Deinde ly Hoc, nullo modo verificari posset, si species & corpus essent disticta. Denique si non forent species panis, nec foret corpus Christi, non posset tunc, præsens esse Eucharistia, saltem talis, qualis nunc habetur. Ergò etiam si non sint præsentia species panis, & corpus Christi, non posset dari Eu-

charistia: Quia in ordine ad aliquod totum, constituendum perinde est distictum esse, ac non esse.

Punctum Difficultatis 2.

An ratio ut Quo totius Eucharistici, sit penetratio Corporis cum speciebus.

COning q. 75. art. 4. dubit. 2. n. 55. ait si velis inquit, hæc unio corporis Christi cum speciebus, melius explicabitur, si dicatur similis unioni, quam haberet corpus gloriosum cum alio corpore, quo cum penetrativè simul in eodem loco ita existeret, ut moveretur necessario moto alio corpore; ad quod sufficeret ut Beatus, cujus illud corpus esset gloriosum, nō permitteret se alio modo ab alio corpore penetrari, quàm defacto prius penetraretur.

DICENDUM est. *Quod ratio formalis ut Quo totius Eucharistici, non sit penetratio corporis Christi & specierum.*

PROBATUR Primò. Nam imprimis non ostendit, ratione cujus ly Hoc, & ly Hic, demonstrativa particula verificarentur: nam penetratio præcisa, non salvat illam demonstrationem, quis enim diceret, cum penetrabat Christus januas clausas, hoc est, Christus. Cujus etiam ratio est. Quia diversæ sunt hæc propositiones: Hic est corpus meum, & Hoc est corpus meum. Ergò erunt diversæ utriusque verificativa, & tamen penetratio fundat veritatem, non nisi prioris propositionis. Rursus illa penetratione posita & asserta, deberet dici quòd penetraret se species vini, cum rubedine sanguinis, consequenter vel deberent apparere sub rubicundæ, species vini, vel poni miraculum impeditivum.

PROBATUR Secundò. Quia illa sententia in explicata relinquit aliqua. Si datur penetratio inter species & corpus Christi, quare non dicemur tangere immediatè ipsum corpus: sicut tangerentur uno tacto, duo parietes penetrati, & tamen non tangimus corpus Christi in seipso, sed tantum species. Rursus si penetrabilitas corporis est qualitas superaddita corpori Beatorum, non videtur vis in uno sancto respectu alius sancti, ut impediatur exercitium illius qualitatis, nisi uterque consentiat, & tamen illud ly non permitteret se alio modo penetrari, videtur aliquid plus sonare. Item sicut in materia de vacuo sustinetur ab aliquibus, quod quamvis non posset dari motus progressivus, qui sit attollendo pedes, nihilominus posset dari motum, ut ita dicam tractionis pedum, eo quod tunc non foret novum Vacuum sed permutatio prioris, ita in præsentia illi dicerent, tunc non fore penetratio nis. Quod ipsum adhuc urgeri potest. Quia scilicet illa penetratio, quæ dicitur futura nova, haberet

* (T)

beret se planè ita, atque dum anima abscisso digito delinit illic esse, & tamen nihil illius perit; Sicut ergò tunc non advenit quidquam animæ reliquis membris, quod ante non habuerint, eò quòd anima, sit tota in toto & tota in qualibet parte, sic nec accedit, nova penetratio in casu de quo hic. Idemque proportionaliter dicitur de angelo contrahente suam sphaeram locabilitatis: Neque enim tunc accedet quidquam illi medio novo, ad quod se contrahit angelus. Quod ipsum hoc fundatur; quia id est debitum modo spiritali existendi, & quia talem modum existendi habet etiam corpus Christi in Eucharistia, sequitur quod non maneat magis pars penetrata, si hostia moveatur ad dextram, & corpus Christi ad sinistram. Ex quo etiam sic formatur argumentum. In præsentia debet talis assignari unio inter species & corpus Christi, ratione cuius non possent separari inter se, species & corpus, sed penetratio non est talis. Quia si species cum corpore penetrata, non possent separari inter se; id exinde fieret, quia daretur nova penetratio, sed non daretur, ut probatur instantiis allatis de anima & angelo. Ergò.

PROBATUR Tertiò. Quia dupliciter penetratio fieri potest; primò, ut penetratorum corporum non sit inter se alligatio permanens, & id contigit quando Christus ingressus est januis clausis; secundò, potest esse penetratorum corporum alligatio permanens, ut permanenter alligantur secum, corpus Christi & species, & de hac quæri potest, per quid transeat ad illam permanentiam alligationis. Finge velle Christum, integris speciebus, corpus suum separare à speciebus, non retineretur solo decreto divino; quia ex non unito, non fit unitum, per solum decretum Dei, decretique illius efficacis, deberet dari effectus, qui sit ratio formalis alligandi, & de hac quæro quid sit?

Punctum Difficultatis 3.

An ratio ut Quo sit tractio consimilis magnetica?

LUGO disp. 6. à n. 19. cum docuisset, intervenire ibi actionem effectivam, quæ suppleat sustentationem illam à subjecto quod est panis, debitam illis accidentibus. Insuper num. 26. docet intervenire illic alligationem ad species, seu insolubilitatem intimæ præsentia, quæ oritur ex vi quâdam Divinitus data speciebus, ad trahendum secum corpus Christi, quocunque feratur, dicitque hanc Virtutem esse similem ei, qua magnes trahit ferrum. Ponit illam superadditam realiter, & pro subjecto assignat solas species.

DICENDUM est. *Rationem hanc ut Quo, non esse virtutem hanc consimilem magneticam.*

PROBATUR Primò. Quia hæc sententia non explicat ratione cuius verificetur demonstrativum ly Hoc: non enim verificatur ratione influxus effectivi secundum se, quia hic ex genere suo non est verificativus particulæ Hoc; sed particulæ ab hoc. Non etiam ratione illius qualitatis; quia hæc per illum tota ordinatur ad producendum ubi supernaturale in corpore Christi, quod ipsum non apparet quomodo verificet, particulam Hoc.

PROBATUR Secundò. Quia hæc sententia supponit aliqua principia refutata. Supponit enim ubi condidit dictum. Rursus non procedit proportionaliter ad alias alligationes, quæ perficiuntur non per tractiones aliquas, nec enim intercedit talis qualitas tractiva, in toto composito, quod est homo.

PROBATUR Tertiò. Quia illa ligatio, vel stabit in ubi producto ab illa qualitate, vel in illa qualitate, vel in utroque. Si in ubi producto: contrahitur. Quia illa qualitas habet rationem efficientis, alligatio autem ex proportionem ad manifeste unita; habet rationem causæ formalis. Non etiam in utroque; quia non apparet quid conjunctio illorum duorum conferat, ad salvandam rationem formalem ut quo quæritur. Deinde si poneretur in homine, qualitas productiva ubi, in anima & corpore humano, ratione huius qualitatis, non dicerentur illa duo inter se alligata, neque enim sola indistantia facit unita. Ergò & in præsentia idem dicendum.

CONFIRMATUR. Urgendo argumentum quod sibi opposuit Lugo. Corpus Christi succedit substantiæ panis, atque adeo debet se habere circa species, sicut substantia panis, habet se circa illas; sed in accidentibus non erat talis virtus motiva ad trahendum secum substantiam panis. Ergò nec hic ponenda.

RESPONDET. Primò Lugo. Accidentia non indiguisset hac virtute superaddita, nam ad illum motum, habebant accidentia sufficientem virtutem, hic autem producendum erat Vbi supernaturale.

CONTRA A. Quia restat adhuc difficultas: Vnio quæ erat inter accidentia panis & substantiam, non stabat in productione alicujus ubi. Ergò neque ratio ut Quo totius Eucharistici, stabat in isto Vbi.

RESPONDE RI potest secundò; accidentia panis ab aliquo localiter mota, trahunt secum substantiam panis; quia exigunt quod DEVS tunc moveat substantiam, cum ipsis accidentibus.

CONTRA est. Tum quia quod accidentia mota, exigant ut moveatur substantia panis, fundatur in alligatione, quæ est in hærentia. Ergò etiam, quòd accidentia Eucharistica mota, exigant moveri corpus Christi, debet hoc fundari in illa qua alligatione. Quid illa? Tum quia quæritur

vis ex

vis ex libera Dei voluntate, motum accidentium, sequatur motus corporis Christi, id verum est, si id consideretur, antecedenter ad Intentionem Sacramenti, pendente à sola libera Dei voluntate. Sed posita institutione, pendet ab aliquo alio, de quo quaeritur quid illud sit & quidem præter ipsum; ut urgetur Ubi; quis enim effectus illius efficacis decreti; hic ostenditur. Tum quia concedo illa accidentia respectu substantiae panis dicere exigentiam ut illis substantia commoveatur. Concedo quod accidentia Eucharistica respectu corporis Christi illam non dicant. Redit tamen argumentum, illa alligatio accidentium ad substantiam panis, non stat in mero ubi, & ejus productione. Ergo nec in presenti stabit.

RESPONDET Tertiò Lugo. Virtutem hanc movendi substantiam panis, esse ipsammet unionem, quam habet cum suis accidentibus. Quia verò in Eucharistia non datur alia unio inter species & corpus Christi, debet addi aliqua virtus specialis.

CONTRA. Quia non est ratio, cur proportionate ad manifestiora loquendo, non debeat etiam poni aliqua Unio.

DIFFICULTAS II.

Quid ratio ut Quo totius Eucharistici?

Duos Modos adhibebimus.

PRIMUS MODUS.

Immutabimus non nihil explicationem, cujus meminit Lugo disp. 6. n. 5. ut id fiat

PRÆMITTO Primò. *Possè dari rationem communem unioni Physicæ & alligationi Sacramentali in ratione nexûs.*

RATIO. Quia non magis hæc differunt, quam analogæ, quam individua &c. & tamen his omnibus, potest dari ratio communis. Ergo & in presenti idem dici potest.

PRÆMITTO Secundò. *Rationem hanc communem, ad unionem Physicam, & alligationem Sacramentalem, possè appellari nexum.*

RATIO. Quia hæc formalitas de Unione physica, & de alligatione Sacramentali prædicari potest.

PRÆMITTO Tertiò. *Essentiam istius nexûs stare in hoc, ut dicat adstrictionem unius ad aliud, vi cuius, non possit moveri unum, quin moveatur alterum, ad quod postea consequitur, ut debeant à se indissolvi, & indistantia.*

RATIO. Quia sic descripta essentia nexûs, singulis competit & procedit per prima.

PRÆMITTO Quartò. *Differentia, quæ inter illam unionem physicam, & inter alligationem Sacramentalem ostenduntur; non esse illas ex ratione generica nexûs, sed non nisi ex ratione specifica talis nexûs.*

RATIO. Quia ex quo colligitur Leonem & Hominem non differre in ratione communis animalis ex eodem colligitur in ratione nexûs, unionem Physicam & alligationem sacramentalem convenire.

PRÆMITTO Quintò. *Non esse de conceptu unionis vel nexûs ut sic, recipi in utroque extremo, de quo fusiùs in materia de unionem hypostatica. Quod si non est de ratione nexûs, recipi in utroque extremo, poterit ille nexûs non recipi in utroque extremo, adeoque poterit ille nexûs recipi in speciebus, terminari autem ad corpus Christi. Ut ita salvetur sensus Doctorum asserentium, corpus Christi in Eucharistia non mutari, exceptis iis, quæ ad quantitatem ejus spectant. Hinc*

RATIO Formalis ut *Quo totius Eucharistia erit nexûs Physicus specierum & corporis Christi, receptus in speciebus, terminatus ad corpus Christi.*

RATIO. Quia etiam in aliis materiis, alligationes & uniones ita explicantur. Procedit hæc explicatio ad principia usurpata modalium.

DICES Primò cum Lugo, omnis vera unio, supponit unius saltem ex extremis inter quæ versatur aliquod incomplementum Physicum, ratione cuius sit possibilis talis unio. Hinc unus angelus non potest uniri cum alio, neque anima rationalis cum alia, & verbum divinum, ideo est unitum, quia natura humana supponitur incompleta in ordine ad aliquam subsistentiam supernaturalem; sed nec ex parte corporis, nec ex parte specierum supponitur aliquod incomplementum; quod enim? Neque enim ex illa unionem accipit corpus Christi esse v. g. album, si autem nullum effectum formalem accipit ab albedine & aliis accidentibus; difficile intelligitur, quo modo illis Physicè uniatur, nam effectus formalis nihil aliud est, nisi illud totum, quod resultat ex utroque unito. Unde, etiam si albedo thiretur angelo, non denominaret quidem cum album, daret tamen illi effectum formalem inominatum; quia non posset illi uniri, quin resulteret aliquid concretum ex utroque extremo, & si non participat de effectu illo formali accidentium corpus Christi, quod illis unitur, quomodo est incompletum quid, ad tale genus unionis.

RESPONDETUR. Quod omnis unio quæ est extremorum ad se ordinatorum, saltem in ordine supernaturali, supponat ad minimum, in uno incompletionem; secus si sit inter extrema, etiam ad se non ordinata. Ratio est. Quia non implicat poni alligationem inter duas animas & inter duos angelos, quæ supposita, non possent à se distare, nec moveri unus, non moto alio. Deinde quia etiam hic, potest aliqua incompletio, saltem imperfecta ostendi: quod scilicet corpus Christi, se ipso, retento modo existendi Spiritualliter, hoc est existendi totum in toto, & totum

* (T) 2 tum

tum in qualibet parte, non potest se solo esse sentibile humano modo, atque adeo sacramentaliter ponibile, & in ordine ad hoc, est completibile, accidentia autem ipsa, habent rationem completivorum. Rursus aliud est quærere: an ex illa unione resultet aliquis effectus formalis; & aliud: an ex illa unione perficiatur Christus; primum illud verum est, acquirit enim corpus Christi rationem alligati & rationem talis, ut unomoto, moveatur & aliud; quoad secundum an scilicet tunc perficiatur corpus Christi, dici debet non perfici corpus Christi in sua entitate, illud enim ex vi existendi, qui est spiritalis, subtrahit sese, cuilibet adventitiæ materiali perfectioni, quæ non agit nec perficit nisi subiectum sit debite extensum; & sicut angelus albedine sibi unita, non perficitur propter incapacitatem suæ entitatis ad denominationem alibi; sic ratione illius modi existendi, quem acquirit corpus Christi contentum in Eucharistia, redditur etiam incapax adventitiarum materialium perfectionum. Potest tamen hic admitti, quod perficiatur sacramentaliter corpus Christi, id est in ratione sensibilis supposita institutione.

DICES Secundò cum eodem. Omnis vera & propria unio Physica, ita ligat utrumque extremum, ut exigat quantum est de se, ut ubicunq; est unum extremum, sit etiam & aliud: & tamen hæc alligatio Sacramentalis, non est ejusmodi; aliàs in singulis hostiis & in cælo, deberet Christus habere accidentia panis.

RESPONDETUR. Argumentum multum probat. Probat enim quod inter Personam verbi & naturam humanam, non intercedat unio Physica non enim ubicunq; est Persona verbi, illic est corpus Christi. Rursus est vera unio Physica totius animæ cum capite, non tamen ubicunq; est anima, illic est caput. Quod si dicat majorem esse veram non nisi de extremis commensuratis, de extremis ejusdem conditionis, idem etiam in præsentī applicabimus; non sunt autem accidentia non replicata ejusdem conditionis cum extremo replicato vel immenso. Rursus suppono ex materia de conversione. Corpus Christi in Eucharistia, quamvis non titulo conversionis, nihilominus titulo positionis in pluribus locis, esse reproductum, ex quo eruitur responsio: quod scilicet vera unio Physica, requirat ut ubi est unum extremum, sit etiam aliud, cum quo formaliter dicit unionem, non autem cum quo illam non dicit, & ita quia cum reproducto A. nexum dicunt hæc accidentia, ubicunq; est reproductum A, illic etiam sunt illa accidentia, non autem v. g. ubi est reproductum B.

DICES Tertiò. Constantiense Concilium docet quod accidentia panis sint sine subiecto, essent autem cum subiecto si daretur illic vera unio Physica.

RESPONDET Amicus. Quod si nomen est subiecti intelligatur aliquid coincidens cum termino intrinseco, terminante dependentiam accidentis ad se, in isto sensu accidentia non sunt sine subiecto, de facto enim habent rationem dependentiæ à corpore Christi. Si autem intelligatur de subiecto propriè dicto, quod non solum dicit sustentationem dependentiæ, sed etiam receptionem accidentis in se, in hoc sensu, sunt accidentia sine subiecto.

DICES Quartò cum Haunoldo lib. 4. num. 819. Si daretur talis Unio, hoc ipso accidentia tribuerent suos effectus formales corpori Christi nam illorum est capax corpus Christi, ad effectum quoque unio formalis Physica.

RESPONDETUR. Negando Seq. Eò quod ille nexus ordinaretur non nisi ad alligandum ut sit indistans corpus Christi à speciebus, species à corpore: & sicut posset alligari natura humana naturæ divinæ quoad rationem merè Indistincti, sine ulla fundatione communicationis idiomaticum, ita & in præsentī quantumvis ille nexus, hoc sensu esset physicus, quia scilicet independenter à nostris intentionibus haberet suam Entitatem. Videantur præmissa.

DICES Quintò cum eodem. Unio formalis Physica condistincta, habet hoc ex essentia sua, ut non possit dari, nisi inter extrema, quorum saltem alterutrum, perficiatur ab altero, & accipiat specialem aliquem effectum formalem. Quis autem ille in præsentī.

RESPONDETUR. Illius nexus nunc fore formalem effectum, quod tribuat utrique extremo rationem indistincti.

DICES Sextò cum eodem. Ex nullo alio fundamento denominatur aqua calida, nisi quia calor est illi physicè unitus, & si posset dari unio faciens præcisè effectum formalem uniti, tunc sine ullo inconvenienti posset quis dicere talem esse unionem caloris cum aqua, quia calor est a quo contrarius.

RESPONDETUR. Cum calor non tantum in ordine ad Esse Indistincti uniatur aquæ, hoc ipso tribuet illi rationem calidæ, & cum sensus probet, nullaque in oppositum sit ratio, inferimus: unionem illam non tribuere solam rationem indistincti: quia rater obest dicere Christi corpus accidentibus Panis mutari docente id sacra doctrina, ex alia parte cum non repugnet nexus physicus tribuens solam rationem indistincti, ponendus ille erit.

Objicit Septimò. Nisi hæc sit natura Unionis Physicæ, nihil obstat quominus quilibet cuilibet Physicè uniri possit v. g. Angelus Angelo.

RESPONDETUR. Angelus angelo non potest uniri unio se physica fundativa communicationis idiomaticum: potest tamen uniri unione accidentali, quæ reddat utrumq; indistinctum vi alligationis & nexus, & si hoc per Haunold. posset suo decre-

decreto efficere Deus, (ut efficit in corpore Christi) cur non hic.

ADDO. Vel ex inde ponendam esse hanc allegationem & nexum Physicum, quia Haunoldus videtur id immerito referre in ipsum decretum Dei decernentis Christum ponere stabiliter in Eucharistia & Ratio in contra est. Tum quia possibile est transire à contradictorio ad contradictorium sine sufficiente mutatione: quæ hic sufficiens mutatio, vi cuius transeat Deus à non esse ita decernentis ad esse ita decernentis? cum possit esse Entitas corporis Christi, & Entitas specierum, quin Christus stabiliter sit sub illis. Tum quia decretum illud est efficax, ostendatur quid efficiat. Dices: efficit ut sit stabiliter Christus; de hoc ipso quæro per quid id efficiat, cum possit esse corpus Christi, & species, sine hac stabilitate. Tum quia quæcunque ratio probat in istis ubi Haunoldus ponit Modalitatem non sufficere decretum Dei, illa probabit etiam hic non sufficere.

SECUNDUS MODUS.

Hic modus procedit conformiter ad dicta de unionem in Physicis, & in Materia de Incarnatione, qui ut proponatur

PRÆMITTO Primò universaliter. *Vbi datur indifferentia ad transcendendum à contradictorio ad contradictorium, debet assignari sufficiens determinativum ad unam partem.* Ut suppono ex tractatu de distinctionibus.

PRÆMITTO Secundò. *Majorem reperiri indifferentiam in speciebus & corpore Christi ad constituendum totum Eucharisticum, quam reperitur inter materiam & formam.* Quia hæc duo comparantur ad se tanquam actus & potentia, quam comparationem non habent inter se species & corpus Christi; quia quamvis indigeat per species reddi sensibile humano modo corpus Christi spiritualiter existens in sacramento; quia tamen hoc ipsum sic spiritualiter existens, hoc ipsum quod est habere rationem Sacramenti, est mere extrinsecum corpori Christi & speciebus, fit ut ad illam rationem Sacramenti constituendam, magis sit indifferentis corpus Christi & species, quam materia & forma.

PRÆMITTO Tertiò. *Triplicem ferme indifferentiam spectari posse, tam in speciebus, quam corpore Christi.* Prima indifferentia est ad constituendum totum Eucharisticum. Secunda indifferentia ex parte specierum, ad perire casu quo non sint in subiecto, vel non perire casu quo Deus conservationem illorum velit; ex parte autem corporis Christi potest spectari indifferentia ad uniri & alligari speciebus. Tertia indifferentia in hoc stat, quia quamvis replicatum corpus Christi in Italia & replicatum in Polonia sit idem numero, habet tamē vi sua reproductionis, aliā à nobis propugnata, æquivalentiam ad plu-

ra distincta realiter, appellemus itaque corpus Christi reproductum in Italia reproductum B, sub speciebus in Italia constitutis; & reproductum A, sub speciebus in Polonia positis.

PRÆMITTO Quartò. *Indifferentias has plures, posse uno determinativo tolli.*

RATIO. Quia etiam alias indifferentias quantumvis plures, videmus tolli uno determinativo; posito enim uno pariete albo, tolluntur omnes indifferentiæ in reliquis parietibus, ad habendam relationem ad illum parietem, vel non habendam.

PRÆMITTO Quintò. *Sufficeret ut hoc determinativum non nisi in uno extremo indifferenti ponatur.*

RATIO. Proximè in ante adlara.

PRÆMITTO Sextò. *Has indifferentias non posse alio tolli, quam per productionem entitatis modalis, determinantis has species, ut sint hujus reproducti, & hoc reproductum, ut sit harum specierum in circumstantia talis vel talis loci.*

RATIO præmissi, quia nihil potest ostendi per quid transeat, à non esse specierum hujus reproducti ad esse specierum hujus reproducti; & quia modum usurpando conformiter discurretur ad ea, quæ sunt dicta de aliis unionibus. Additur autem in circumstantia talis vel talis loci. Quia hoc totum Eucharisticum, quod est in Polonia, erat indifferentis ut esset in Italia, quæ illius indifferentia, non tollitur dicta entitate modalis, sed circumstantia loci.

PRÆMITTO Septimò. *In hoc quod est accidens esse in subiecto duo reperuntur.* Primò. Causalitas causæ materialis seu subiecti in accidentia, secundò unio accidentium & subiecti, quæ duo esse diversa ostendi potest; ex dictis in Physicis, ubi ostensum causalitatem in formas materiales, non esse unionem; primum illud non habetur in Eucharistia, cum fides doceat esse accidentia sine subiecto, habetur hoc posterius; quia habetur totum Eucharisticum, quod non potest concipi sine unione. *Hæc præmissi*

EXPLICARI potest ratio ut Quo totius Eucharistici, quòd in re non sit aliud, nisi hæc species hujus reproducti, & hoc reproductum, harum specierum, in circumstantia modi recepti in speciebus, & determinantis has species, ad esse hujus reproducti, & hoc reproductum, ad esse sub his speciebus.

RATIO. Petatur ex dictis in simile de unionem.

DICES Primò. Nondum explicari, quid motis speciebus dicatur moveri Christus.

RESPONDETUR. Movetur ratione illius alligationis; sicut moto corpore per trusionem, movetur anima, titulo alligationis.

DICES Secundò. Saltem nondum explicatur, quid salvetur hic est corpus Christi, vel hoc est corpus Christi.

* (T) 3

Ra-

RESPONDETUR. Ut dicatur, hic est corpus Christi, sufficit illa determinatio, ut alligetur & necetur corpus Christi cum speciebus. Ut dicatur hoc est corpus Christi, cum non detur communicatio idiomatum inter species & corpus Christi, sed intervenit illic non nisi praesentia & continentia Sacramentalis, fiet illius propositionis hic sensus. Hoc sensibile, est corpus Christi. De praedicatis communibus Christo & speciebus vide DiCast. disp. 6. n. 32. qui etiam universaliter dicit, non posse in hoc regulam certam tradi, indubie tamen non dabitur hic communicatio idiomatum in esse, quia haec ut dictum in Materia de Incarnatione, requirit unionem per se.

DICES Tertio. Christus dicitur per Trident. Sess. 13. Can. 1. Substantialiter in Eucharistia, illa autem determinatio esset accidentalis.

RESPONDETUR. Tridentinum hoc solum voluisse, quod illic sit substantia corporis Christi, nihil autem egisse de illa determinatione, de qua etiam dici potest, quod terminative sit substantialis.

INSTASIS. Tridentinum dicit existentiam Christi in Eucharistia esse talem, ut illam verbis exprimere non possimus, talis autem ut admittitur alligatio, non habet eam difficultatem.

RESPONDETUR. Tridentinum non ad determinationem & alligationem hanc respexit; sed quomodo corpus Christi succedat in locum substantiae panis, transubstantione, quomodo sit totum in toto, & totum in qualibet parte.

DICES Quarto cum DiCastillo, ponente hanc modalitatem, sed in corpore Christi non in accidentibus. Per conversionem non adducuntur accidentia ad aliquem locum Christi, sed potius corpus Christi ad locum accidentium, hoc autem indicium est, huiusmodi nexum, esse potius in ipsius Christi substantia.

RESPONDETUR. Quando dicitur Christus adduci in Eucharistia, non supponitur motus aliquis localis, in illo corpore. Non erit ergo ratio, cur debeat ille nexus in Christo recipi, minusque dicitur mutari corpus Christi, si non recipiat quidquam in se. Et tamen cavent Theologi ab ista mutatione ponenda in corpore Christi, quantum fieri potest.

DICES Quinto. Inexplicatum adhuc relinquit, an ille modus sit supernaturalis? an unio alia caput v.g. alia pedes Christi uniat?

RESPONDETUR. Ex dictis de supernaturalitate inferri, quod ille modus sit supernaturalis in substantia, nulli enim substantiae creabili debetur entitas alligativa corporis assumpti hypostaticè, & quidem existentis modo spiritali. Quod attinet ad illam ipsam entitatem determinativam, quid si poneretur tota, alligare totum corpus Christi & tota quamlibet partem,

cum ipsum alligabile ita se, in se, prout existente Sacramentaliter, habeat. Corpus enim Christi existit totum in toto, & totum in qualibet parte.

DIFFICULTAS III.

De ratione ut Quod totius Eucharistici.

DICENDUM est. Quod ratio formalis ut Quod totius Eucharistici, sit ipsum totum, resultans ex his speciebus, & hoc productum, in circumstantia praedictae determinativae entitatis.

PROBATUR Primo. Quia Ratio formalis ut Quod totius naturalis, est ipsum totum, resultans ex materia & forma in actu secundo talibus, in circumstantia determinationis entitativae. Ergo & in praesenti idem dicendum.

PROBATUR Secundo. Quia quae habent rationem partium, constitutivarum, sunt illa ipsa, totum, si cetera adsint. Ergo cum species & corpus v.g. sint partes Eucharistiae, adisque determinationi, totum ex illis pullulans, erit ratio ut Quod, totius Eucharistici.

PROBATUR Tercio. Iis rationibus, quibus in Physicis probatum, totum non distingui realiter à partibus unitis collectivè sumptis.

COLLIGES. Quis sit terminus formalis ad Quem conversionis Sacramentalis, est enim ipsum corpus Christi, prout alligatum, ad esse, sub his speciebus.

Punctum Difficultatis I.

An contineatur Christus in unaquaque parte specierum?

DECISIO est Trident. Session. 13. Canon. 3. Si quis negaverit in venerabili Sacramento Eucharistiae sub unaquaque specie, & sub singulis eiusque speciei partibus, separatione facta, totum Christum contineri, Anathema sit. Ex occasione huius decisionis querere restat, an etiam ante divisionem, sit in unaquaque parte totus Christus.

DICENDUM est. Ante separationem est totus Christus sub singulis partibus specierum.

PROBATUR Primo à pari; est totus Christus post divisionem in unaquaque parte specierum ut docet Trident. Ergo etiam est totus Christus, inibi ante separationem.

PROBATUR Secundo. Quia in Eucharistia, debet corpus Christi acquirere modum existentiae spiritalis, nam id sequitur, ex ipsa impetitione effectus quantitatis, qui est extensio in ordine ad locum; si acquirat modum existentiae spiritalis.

tualem, Ergo debet esse totus in toto, & totus in qualibet parte, talem enim existentiam habet anima in Corpore, & angelus divisibilem locum occupans.

PROBATUR tertio. Quia si ante divisionem non esset totus Christus in unaquaque parte specierum, deberet ostendi principium, per quod ponatur posita jam separatione, hoc autem principium non potest ostendi. Quod enim? Imò cum Christus non ponatur sub speciebus Sacramentaliter, nisi secundum institutionem & cum institutio exigat consecrationem, si hæc consecratio, non ponitur, posita separatione specierum, (ut non ponitur) si præsupponatur consecrata materia (ut supponitur) hoc ipso non potest ostendi principium, quod post divisionem specierum, ponat corpus Christi; & sicut si ante dationem, centum, non supponatur centum, non potest intelligi datio centum: ita si ante divisionem specierum, non præsupponatur Corpus Christi, nec post divisionem supponetur.

OBJICITUR primo. Si Christus foret ante separationem in singulis partibus specierum, sequeretur Christum in singulis hostiis infinites replicatum esse. Quia partes specierum sunt infinitæ Syncategorematicæ. Huic argumento varias responsiones invenerunt auctores quarum meminit Coning disp. 26. A. 3. dub. 1. Et Lugo disp. 8. Sect. 3.

RESPONDERI posset primo etiam Christum esse replicatum infinite Syncategorematicæ in Eucharistia. *Hec Responsio*

NON SATISFACIT. Quia non solum infinite Syncategorematicæ, sed etiam infinite categorématicæ deberet esse Christus in Eucharistia; quod ipsum probatur. Quia replicationes illæ Christi non sunt in Potentia. Ratio est. Quia tot sunt actus, quot sunt partes in potentia divisibiles; in potentia autem divisibiles, sunt infinitæ actus. Quod ipsum probatur. Quia si illæ partes totæ sint actus, quot sunt potentia, essent infinitæ actus; cum ergo replicationes sint tot actus, quot sunt potentia partes, hoc ipso sunt infinitæ actus. Quod autem tot sint replicationes actus, quot sunt partes potentia. Ratio est. Quia aliàs non esset actus Christus in aliqua parte, sed solum potentia. Per quid ergo transiret posita separatione, ad esse actus.

RESPONDERI posset secundo. Esse infinite actus replicatum Christum in Eucharistia. *Hec Responsio*

NON SATISFACIT. Quia implicat infinitum actus; & quamvis non implicaret quia partes sensibiles non sunt infinite ipsarummet specierum, nec erit sub illis infinite actus Christus, cum non sit illic nisi sub speciebus sensibilibus.

RESPONDERI potest tertio. Continuum licet possit dividi in infinitum, non posse tamen ab aliqua creatura ita dividi. Cum enim illa vis

dividendi sit finita, non videtur posse in infinitum semper magis ac magis aliquid dividendo procedere, sed alicubi erit sistendum. Et certe quid implicat deveniri ad corpus tam parvum quod ulterius nulla Creatura dividere posset. Quid item implicat Deum creare duo corpora, quorum unum tam parum excedatur ab alio, ut hoc ab Angelo notari non possit, aut corpus tam parvum, ut in eo Angelus non possit distinguere medium ab extremis, aut si possit distinguere, non sequetur quod possit separare. Hinc toties Christus erit in Eucharistia, quot talia sunt corpuscula. *Hec Responsio*

NON SATISFACIT. Quia ex finitudine potentia, non recte arguitur deveniri debere ad terminum, & ulterius non possit Quantum dividi.

RATIO. Quia etiam ex finitudine præcisa intellectiva, non potest inferri, deveniendum esse in linea intelligendi, ut ulterius intelligere non possit intellectus. Deinde cum omnium naturalium actu existentium, debita sit notitia naturalis Angelo (nisi actus sit liber) non apparet, quod possit esse unum quantum tam parvum excessivum alterius, ut excessum non possit advertere Angelus.

RESPONDERI potest quarto cum Coning, qui cum priori sententia admittit partes non ultra divisibiles à Creatura, in hoc tamen differt, quia prior responsio admittebat in illis singulis particulis formalem replicationem Corporis Christi, ille autem admittit non nisi æquabilem substantia corporis Christi diffusionem, confimilem ei, quam habet anima in corpore vel Angelus in loco divisibili. *Hec Responsio*

NON SATISFACIT. Quia si unitur, & eo modo existit Christus in Eucharistia, quo anima vel Angelus ut dictum, unde posita separatione specierum, acquireret pluralitatem præsentia Sacramentalis. *Hinc aliter*

RESPONDERI potest quinto. Cum (ut per tentando viam dictum in Phisicis) non componatur continuum ex partibus proportionalibus, in infinitum divisibilibus, sed ex minimis phisicis, sit ut singulis illorum respondeant reproductiones, & replicationes Christi; ita, ut totus Christus, in tota Eucharistia, & totus sit in singulis partibus, habeatq; & totalitatem in tota hostia quali continuam, consequenter similem substantia Angelica, & toto spatio locabilitatis continue diffuse, & simul rationem connumeratæ reproductionis, numero minimorum, ita ut accepto minimo, verè illic contineatur Corpus Christi, diviso autem illo, desinat Corpus Christi, quia definit illic ipsa esse quantitas, si illa medietas non sit conjuncta aliis. Quando autem Patres docent, quod in minima particula Eucharistia, contineatur totus Christus, loquuntur de minima parte, sed sensibili; tale autem non est medium minimi, se solo, ut dictum alibi; dixi se solo; nam conjunctum cum

* (I) 4 aliis

aliis partibus, continet & quantitatem & corpus Christi, quod inter alia fieri posset, non per ullam novam replicationem Christi, sed per ejusdem replicationis majorem extensionem in medietatem minimi conjuncti. Quod etiam asseri posset fieri, in casu, quo rarè fierent species, scilicet non positis novis aliquibus replicationibus, sed per æquabilem suppositarum replicationum diffusionem, accommodantem sese ipsi quantitati.

Punctum Difficultatis 2.

Continuatur solutio Objectionum.

OBJICITUR secundò, Si in singulis partibus ante separationem foret Christus totus, vel ita foret, ut replicationes illæ Christi habeant se eo modo, quo sunt arenæ in cumulo, ita ut non sint inter se continuæ, sed contiguæ, vel ita se haberent, ut essent continuæ. Nihil horum dici potest. Ergo neq; dici potest ante separationem Christum totum esse sub singulis partibus. *Quod illæ replicationes Christi non sint continuæ, inclinatur Coning. Sed esse continuas ponit Lugo Diss. 3. n. 47. & rationes ex Coning adlatas dissolvit. Examinandæ sunt hæc solutiones.*

PRIMA RATIO, quam sibi opponit Lugo ex Coning. Illæ præsentia ad diversas partes specierum, non sunt plures partiales sed totales: quod ipsum probatur. Quia si omnes componerent unam solum præsentiam, sequeretur Christum, semel tantum inibi esse, ante divisionem specierum, quod admitti non potest.

RESPONDET Lugo. Sicut in speciebus sunt plures partes componentes unam quantitatem v. g. totalem, sic illam præsentiam Corporis Christi, habere plures partes pro divisibilitate spatii, quarum singulæ sunt partiales, & omnes componunt unam præsentiam integram totalem, ad totum illud spatium, dicitq; ulterius, semel esse Christum in Eucharistia, sed pluries partialiter non partialitate corporis, sed partialitate præsentia, sicut Angelus vel anima est pluries partialiter in suo spatio, hoc est, per plures partes præsentia, omnes autem componunt unam præsentiam totalem. *Hæc Responsio*

NON SATISFACIT. Quia si post separationem sunt illic plures præsentia Sacramentales, cur non & ante, & quidem concessa illic reproductione, non apparet unde illic oriatur illa partialitas. Et quamvis una reproductio in sola parte B. non æquivalet reproductioni contentæ in parte A. C. id tamen non convincit, nam etiam granum papaveris A. non æquivalet granis B. C. & tamen hoc non obstante habet granum A. debitam sibi totalitatem. Ea etiam

non convincunt quæ assumit Lugo. Quia cum non maneat totalitas quantitatis post divisionem; hinc sunt plures nonnisi partes, componentes unam quantitatem. Jam autem post divisionem, totus Christus manet. Angelus item & anima, cum non sint apta, distans spatium occupare divisim, ideo uniter ponuntur in loco: jam autem post divisiones plures, & quidem totaliter, ponitur corpus Christi. Ergo ante divisionem, non debuit esse Christus uniter totaliter.

SECUNDA RATIO est ejusdem, quia in singulis replicationibus, Christus est actu integrè & completè, independentè à quacunque replicatione.

RESPONDET Lugo. In singulis partibus spatii contineri totum Christum integrum, sed non integrè & completè ex parte præsentia, ita tamen ut illa partialis præsentia, possit dici integra, hoc sensu, in quantum scilicet sola potest existere, absque omnibus aliis, defacto tamen non est integra, sed partialis, propter unionem qua connectitur cum aliis partibus præsentia. *Hæc Responsio*

NON SATISFACIT. Quia jam concedit hoc sensu esse illam præsentiam integram, quia post divisionem potest existere illa præsentia, absq; omnibus aliis, sed cur non dicatur integra quantumvis supponatur Unio. Sicut unaquæq; arena est integra, quantumvis supponatur unita cemento, præcipue autem, quia hic danda est totalitas plurificata, quæ invenitur, posita separatione; cujus exemplum non habetur in natura; licet enim gutta aquæ separatur ab altera gutta, non tamen est tota illa aqua, sicut post separationem, est totus Christus.

TERTIA RATIO. Quia si Deus annihilaret, omnes species, & conservaret corpus Christi, tunc illæ replicationes, essent inter se verè discretæ. Ergo & nunc sunt.

RESPONDET Lugo. Si annihilatis speciebus maneret præsentia Corporis Christi, futuram illam continuatam sicut prius, quia ex se non pendet à continuatione vel præsentia specierum, sicut annihilato corpore vel discontinuatis ejus partibus, adhuc præsentia animæ, esset continua. *Hæc Responsio*

NON SATISFACIT. Quia hoc ipsum probandum fuisset, non pendere præsentiam Christi à speciebus, illud de anima non tenet, quia ut dictum: anima rationalis distincta spatia occupare non potest, hinc præsentia ejus, debet esse nonnisi continua. Oppositum autem contingit in Corpore Christi post divisionem specierum.

ADDO pone annihilari præsentiarum illam continuationem, quæro an pluries jam tunc totaliter esset Christus, an uniter. Si pluries? Ergo etiam ante annihilationem illius continuationis pluries erat, nam annihilata illa continuatione, non reproductur Christus. Si autem

tem non nisi uniter supponebatur illic Christus. Ergo posita separatione specierum, non poterit ostendi, qui erit in singulis speciebus. *Post hæc discussa*

RESPONDETUR. Objectioni Secundæ. Non esse illic propriam continuationem, vel continuationem, quia hæc eorum est, quorum quantitas quoad effectus secundarios manet, fugiendoque quæstionem de voce dici potest: quod in singulis minimis, sit totaliter Christus & totus, ita tamen, ut etiam totus sit in tota illa hostia, includente plura in se minima.

OBJECITUR tertio. Trident solum definit, ut dicitur divisionem totum esse Christum.

RESPONDETUR. Id quidem solum definit, sed sequitur etiam ante divisionem in singulis partibus totum Christum contineri, quia post divisionem, nulla ponitur nova consecratio. Salvarique non posset quomodo tunc de novo ponatur totum corpus Christi.

Punctum Difficultatis 3.

An detur influxus aliquis Corporis Christi, in accidentia Eucharistica.

Hunc influxum admittit Lugo disp. 6. Sect. 2. & Disp. 7. Sect. 6. sed negat cum aliis Amicus. d. 8. num. 34. *Pensande sunt rationes utriusque partis.*

Pro Parte affirmante.

RATIO prima est ex Lugone. Quia per hanc causalitatem, dicitur Corpus Christi subistere accidentibus, hoc autem subistere, stat in actione sustentativa.

RESPONDETUR. Sufficit, ut dicatur subistere Corpus Christi accidentibus, ponere alligationem eorundem, cum corpore Christi.

RATIO Secunda. Substantia panis respectu accidentium, dicitur & influxum in illa, & unionem. Ergo cum corpus Christi succedat in locum substantiæ panis, utrumque hoc salvum debet.

RESPONDET. Lugo non requiri illa duo simul ad substantiandum, sed disjunctim, scilicet vel unionem, vel sustentationem. Nam in illius principiis, defacto Angelus substat sine creationi, quam tamen non causat, in genere causæ materialis.

INSTABIS primò. Sequitur ex eo quod Corpus Christi substat accidentibus, sequitur inquam quod illa sustentet.

RESPONDETUR. Non sequi: in principiis; etiam oppositorum non potest dici proprie, quod sustentet Christus accidentia, quia sustentatio propria, supponit pro Causalitate materiali, quam tamen tunc non exercet Christus.

INSTARI potest secundò. Corpus Christi respectu accidentium panis, gerit rationem substantiæ.

RESPONDERI posset sufficere ad hoc, ut alligetur illa accidentia Corpori Christi, sicut erant alligata substantiæ panis.

INSTARI potest tertio. Ponitur à nobis alligatio accidentium cum corpore Christi. Ergo & ponenda suppletio Causalitatis quam exercet substantia panis, in accidentia panis.

RESPONDETUR. Prioris esse allatas rationes, quæ pro Consequenti non militant.

RATIO tertia. Etiam miracula non multiplicanda, minus autem erit miraculum, si existant accidentia sine substantia, sed posito, quod suppleatur sustentatio.

RESPONDERI potest id esse congruum, sed nisi in oppositum majus aliquod obstat. *Porro in oppositum*

Pro Parte Negante.

PRIMUM ARGUMENTUM est. Quia nulla est necessitas illam causalitatem supplendi.

RESPONDETUR esse, ob rationes infra ponendas, & ut satis fiat congruentiæ, in tertia ratione allatæ.

SECUNDUM ARGUMENTUM. Quia si etiam ille concursus sustentativus suppleatur in genere Causæ efficientis, nulla erit ratio quod maneant sine subiecto accidentia, cum tamen id, sit articulus fidei.

RESPONDETUR. Erunt illa accidentia sine subiecto, quia erunt accidentia panis, sine substantia panis, quod solum intendebat fides.

TERTIUM ARGUMENTUM est. Sacerdos non facit consecrationem, ut Corpus Christi efficienter sustentet illa accidentia, & tamen facit quod, Corpus Christi, contineatur sub speciebus panis. Ergo illa efficientia non ingreditur rationem formalem, totius Eucharistici.

RESPONDETUR. Transseat quod non ingreditur, inde tamen non sequitur quod Corpus Christi illam causalitatem non suppleat.

QUARTUM ARGUMENTUM est. Corpus Christi causatur ab illis accidentibus, quia dependet ab illis tam in fieri, quam in conservari. Ergo vicissim recausari à Corpore Christi non possunt.

RESPONDETUR imprimis, Concedunt multi in diverso genere duas Causas posse se recausare. Deinde negabitur, quod existentiam illam Sacramentali Christi causent accidentia, sunt enim non nisi conditio, & habilitatio illius existentie Sacramentalis.

QUINTUM ARGUMENTUM est. Quia illa actio non est explicabilis.

RESPONDETUR unumquemque secundum sua principia, ita de hac, sicut & de similibus actionibus discursurum. *His pensatis*

DICENDUM est. Quod debeat suppleri etiam hæc causalitas causæ materialis, licet suppletio sit ponenda in genere causæ efficientis.

PRO-

PROBATUR primò Concluso. Quia Causa-
litas materialis in actu primo, est jus materiae, ne
extra illam & producat & conservetur for-
ma, & obligatio in forma ad idem, Causalitas
autem in actu secundo est exercitium actuale
illius juris & obligationis hoc supposito. For-
matur argumentum. Suppleri causalitatem
hanc, non aliud est, quam Formae Materiali,
quae non inexistit subiecto, dare tamen concur-
sum ut existat, sed defacto datur talis concursus,
existunt enim defacto accidentia sine subje-
cto, cum tamen non habeant jus ita existendi.
Ergo datur suppletio illius causalitatis, per
hanc enim suppletionem, non plus à nobis in-
telligitur.

PROBATUR secundò. Quia est in intelligibi-
le non suppleri aliquo concursu illam causalita-
tem, si alias sine hac causalitate, non habeat jus
existendi illa forma.

PROBATUR tertio. Quia impossibile est rem
conservari sine divino concursu, hic concursus,
vel est talis, qualis offerebatur dum inexistebat
subiecto accidentia, vel non est talis. Si
est talis, ergo nullum miraculum; si non est ta-
lis, de hoc alio concursu quaerò, vel datur ad
exigentiam subiecti, & hoc non, quia tunc,
ipsum subiectum, hoc est substantia panis non
existit, non ad exigentiam accidentium, quia
haec non exigunt existere sine subiecto. Ergo ad
exigentiam corporis Christi, in ordine ad exi-
stendum sacramentaliter datur ille concursus;
ergo illa exigentia, supplet exigentiam subiecti,
quod exigebat dependenter à se conservari illa
accidentia, & hoc sufficit, ad intentum Conclu-
sionis. Dixi in genere causae efficientis illam
suppletionem fieri, nam talem tantum supple-
tionem agnoscit sententia communis.

OBJICITUR primò. Vel illam causalitatem
causae materialis supplet corpus Christi, vel
Deus. Si Deus hoc non est Philosophicum; si
Corpus Christi. Ergo corpus Christi conser-
vat concursu creativo, illo accidentia.

RESPONDETUR. Concursum conserva-
tivum illum exhiberi à Deo, estque hoc Philo-
sophicum, quia Deus est causa universalis in
conservando; erit autem ille concursus ex linea
Creativi; quia sine exigentia ipsiusmet mate-
riae; quia tamen ipsum corpus Christi, non
exhibet hunc concursum, sed tantum exigit il-
lum à Deo exhiberi, ideo ille concursus creati-
vus, non tribuetur Christo.

OBJICITUR secundò. Non est ratio cur
dicatur ipsum corpus Christi supplere illam
causalitatem.

RESPONDETUR. Ideo supplet, quia sup-
plet exigentiam subiecti, quae exigentia, est
causalitas.

INSTABIS. Nulla res adeoque nec corpus
Christi exigit concursum creativum.

RESPONDETUR. Saltem exigetur concursus

creativus ex suppositione talis ordinis Divini,
qualis est institutio Divina, ut sine substantia
panis, conserventur accidentia panis.

OBJICITUR tertio. Si ad exigentiam cor-
poris Christi conservantur illa accidentia; non
est ratio cur non semper conserventur.

RESPONDETUR. Esse rationem. Quia illa
exigentia qua exigit Corpus Christi ut conser-
ventur accidentia, est exigentia, accommodans
se naturali capacitati ad existendum, quam ha-
berent, si data fuisset substantia panis. Et quia
haec capacitas, erat vincibilis & debellabilis à
contrario; ideo nec corpus Christi exigit illa
conservare ultra, quam alias conservata fuissent
in proprio subiecto.

QUAESTIO II.

*Quid agere & pati possit Christus prout con-
vertitur in Eucharistia.*

MOTUS speciebus, quod non sit necesse ponere
aliquam tunc modalitatem in ipso met
corpore Christi, ad hoc ut dicatur ab uno loco
ad alium esse translatum, debet deduci ex his,
quae in simili dicta sunt in physicis de motu in
alio. Ad haec, quae sunt magis propria huius
loci accedendo. *fi*

DIFFICULTAS I.

*An agere & pati Christus possit in Eucharis-
tia transseunter.*

ASSERO Primò. Possibile esse Christum agere
vel pati actione transseunti in Eucharistia.
Ita cum communi Suar. disp. 52. Sect. 2. Lugo
disp. 9. Sect. 1. DiCastillo hic disp. 6. num. 41.
consequenter vi huius asserti calor v. g. Christi
prout contenti in Eucharistia, potest aliquem
calefacere, adeoque agere, etsi applicetur ex-
trinsecum agens v. g. calor, poterit calefieri
Corpus Christi prout est in Eucharistia.

RATIO. Tum quia id non implicat. Tum
quia etiam Christus prout est in Eucharistia di-
cit potentiam obedientialem, id autem eam
non excedit. Tum quia nihil intrinsecum de-
est Christo in Eucharistia, sed solum acquirit
modum existendi spiritualibus debitum; non
apparet autem cur Virtute divina, non possit
agere & pati, secundum intrinseca ipsa proce-
dendo, & non secundum illum modum exi-
stendi spiritualiter.

DICES primò. Ex istis quae tangit Vasquez
hic disp. 91. n. 2. Corpus Christi in Eucharistia
existit modo indivisibili, ac proinde caret ex-
tensione quantitatis in ordine ad locum, quae
videtur necessaria conditio, ut aliquod Corpus
operetur vel patiatur,

RESPON-